

BALLADA

Serétet süvít a szél	tört bokájú lompos
lőporfüstöt pufognak	nádszál csüng a
a motorok	villanypóznára akasztott
vér fröccsen	bádog szemétkosárból
kavargó levelekre	mint egy süldőnyúl a
	vadásztarisznyából

TAKÁCS IMRE

A DUZZADT AGYVELŐBEN

A duzzadt agyvelőben a világ terhe
Aranyfüst
Millió rétegbe hajtogatva

Ha lenne szerelem hőse
Jó lesz prófétának
Ha szólni igazságokért akart
Lesz aranyfüst

A harc a folytonos harc esélytelen
Húzzuk a tengerekből a halvesontvázat
Odavetünk egy vonalat
Haragban lelkesedésben
Ahogy az egyik fa körtét
A másik almát terem

A duzzadt agyvelőben
Boldogtalanság burjánzik föl
Itt csak a szerelem torolhatná
A sok szenvedést

Itt csak a szerelem itt csak
Az éles hajtogatások között botló
Itt akit megkeresni
Itt akit visszahozni
Itt csak a szerelem kettős győzelmével
Vagy a duzzadt agyvelő engem lehúz

Nyilalló lábszárcsontokra bordák közé
Kalodás karóba húz

EGY MÁSIK ATOMMÁGLYA

I

Nem tudom elfűrészelni magam
Nem tudok felejtteni

Láttatok-e derékba metszett akácot
Növekvő koronával?

A pallos lefejezte
Vagy letestelte
Régen az elítélteket?
Az halál volt

II

**Táplálkozni kellene másként
A világ jobb
Nedveit kellene fölszívni
Másik nyárban**

**De lesz-e könyörületes hozzám
Az ősi halál-emlékü talaj
Egy másik június zivatara
Egy másik atommáglya...?**

ÖRÖMÖD HALMAZAIBAN

**Örömöd halmazaiban égek,
hűvösödöm.
Testednek nyílásaiba végleg
fölgűrődöm.
Tapadok tapadásommal kemény
formáidra.
Illanó olajban fürdő legény
rozmaringja.**

**Örömmel vendégeljük a fölhős
nagyszakállút.
Sikálunk kenyérdagasztó teknőt,
borjúvályút.
Nyitjuk a pipitérhabos udvart,
és a szérút.
Akácok vadhajtságait sorban
lemetéljük.**

**Ketten a pillanatokban, fényben,
ritkaságban.
Majdnem a nyugtalanító éden
tisztaságban.
Tapintom homlokomon a ráncot:
én vagyok én?
Sétálsz, és úgy látom én, hogy
[táncolsz
kör közepén.**

**És egymást elereszteni egyszer
lesz keserves.
Kettészelt repülőgép az égen! —
majd ilyen lesz.
Fölhőt és pirkadatot és tisztást
összevérzünk.
A csókok nyomdoka lesz a
[stigmánk,
rongy a vértünk.**

KOVÁCS ISTVÁN

HAVON FORGÓ ÉG

**Kövekre fagyott a hínár,
levágott koszorús fejek,
eldobott gyűrűk a tó jegében,
aranyló rémült halszemek.**

Csak egyensúlyom veszttem el...

**Várj jeltelen-homlokú apám,
hogy könnyebben megtaláljam,
tüzet gyújt a zubbonyában.**

**Csak egyensúlyom veszttem el,
ha egyszer partot érek.
Szememben hordom halálát
a havon forgó égnek.**